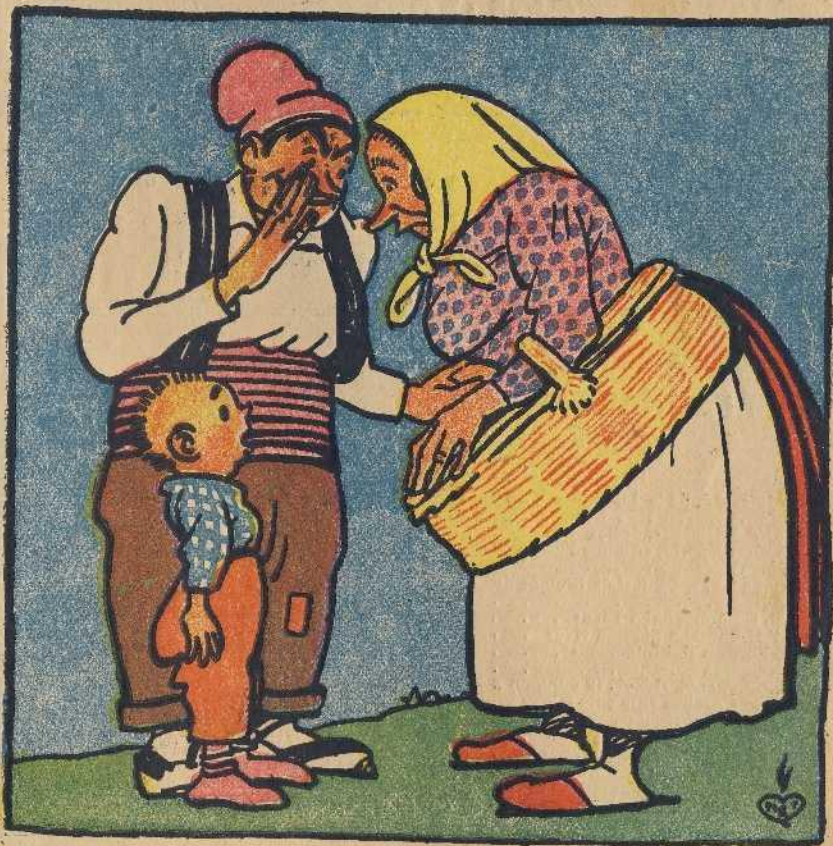

— Ja ha fet la pesseta. Li varem donar oli de resina i... va passar.
— Si que és ben estrany perquè jo l'havia donada a dos o tres botigues i no podia lograr fer-la passar mai.

Joves
Nois
Noies

Reforcen la
sang en el
Gran Balneari
de l'
Junt al Monestir
de Poblet

HOTEL VIL·LA ENGRACIA, de primer ordre

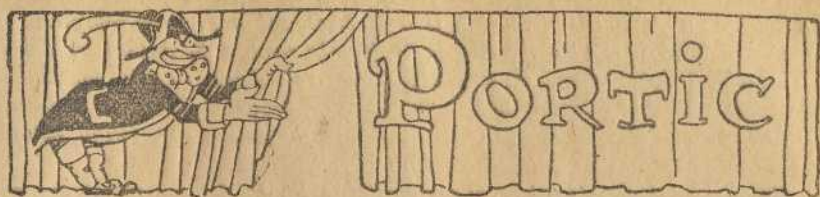
37 xalets moblats es lloguen. Hostatge senzill a la Masia de l'Aigua.

Detalls a Barcelona Bruc 114, pral. Tel. 1539 G.

LLIBRES NOUS

	Ptes.		Ptes.
Comerma, H.; de la Literatura Catalana	6'50	P. Miquel d'Esplugas «El Pare Nostre» (volum I)	5'—
Frederic Mistral «Mireia»	8'—	Folch i Torres «Gasetta de les Arts N.º 2	1'25
C. Verdaguer Pvre. «Amors d'en Jordi i Na Guideta»	3'—	Joan B.º Batlle «Els goigs a Catalunya»	10'—
C. Fages de Climent «Les Bruixes de Llers»	4'—	«Almanac de les Arts» Sabadell	12'—
Ignasi Domenech «La Teca»	3'—	Plató «Dilega» (volum primer)	7'50
Ivon l' Escop «La paraula viva»	4'50	Ferran Boter «Curs de comptabilitat»	7'—
Louis Bertran «La Infantesa»	2'50	Isidre Molas «Cançons per a cant i piano»	6'—
(2 volums) a	2'50	P. Fabra «Diccionari ortogràfic (segona edició modificada)»	9'50
Bozena Nencová «L'avia (2 volums) a	2'50	Josep M.º Junoy «Els drets i els deures de la Joventut»	0'75
Raimond Casellas «Els sots fars-tecs»	5'—	R. Rucabado «La defensa de la família»	0'50
Pompeu Gener «Heroïnes»	3'—	J. O.º Pascual «La Santa Missa. Com s'oleix millor i amb més eficàcia»	1'50
Folch i Torres «Quan floriran els ametllers»	1'—	Bolós S. J. «Es pecat anar al cine»	0'25
J. Vilar Julia «La cullita del lleure»	2'50	Benedicció i impositió de la Primera pedra d'una Església.	0'75
C. A. Jordana «Quatre venjances»	4'—		

De venda: EDITORIAL POLIGLOTA, PETRIXOL, 8

El Sol

AMB motiu i ocasió del solstici d'estiu, la Societat Astronòmica de Barcelona ha celebrat enguany com en anyades anteriors, l'anomenada Festa del Sol amb diversos actes acadèmics, científics i literaris, en homenatge de l'astre rei, el qual, en arribar aquest temps, apareix als nostres ulls amb les seves millors gales i amb tot l'esclat de la seva resplendor.

Aquesta doble circumstància farà escaient, doncs, que avui parlem del sol, repassant quelcom de ço que ens ensenyaren a l'escola quan estudiàvem geografia astronòmica, els coneixements de la qual, si bé interessants i necessaris per tota persona de cultura, solen ésser més fàcilment oblidats que els d'altres ciències, per no tenir pràctica aplicació en els afers de la nostra vida ordinària.

Es el sol l'astre central del nostre sistema planetari qui rep d'ell la calor i la llum. La seva configuració és la d'una esfera geomètricament perfecta.

Distem d'aquest astre 149.000.000 de kilòmetres, distància colossal, que resulta, però, insignificant — quatre passes com si diguessim — comparada amb la que ens separa de les estrelles, car la més propera de totes elles, l'Alfa de la constel·lació del Centaure es troba 270.000 vegades més allunyada de nosaltres que el sol.

El volum de l'astre central és 1.280,800 vegades superior al de la Terra; el seu radi és de 697.000 kilòmetres, equivalents a 109 radis terrestres i la seva massa resulta 324.439 vegades major que la del món que habitem.

El sol és un astre incandescent; un termòmetre col·locat en la seva superfície marcaria 10,000 graus centígrads, de ço que es dedueix que la superfície del astre, al menys, és de naturalesa gasseosa, si bé s'admet la existència de cossos sòlids, en la seva periferia o fotosfera, o siguin aquestes granulacions brillants que s'observen en el seu disc, les quals seran, probablement núvols de substàncies sòlides en estat d'incandescència, procedents de l'interior de l'astre, on lògicament la temperatura ha d'ésser més alta que a la superfície. El conjunt de vapors incandescents que constitueixen l'envolcall de les flames solars, formen la cromosfera, la qual descansa damunt de la fotosfera i té 8.000 quilòmetres de gruix, éssent visible només durant els eclipses totals de l'astre.

S'istila dir amb massa seguretat que el sol és un astre fixe, essent així que està dotat d'un moviment giratori de O. a E. efectuant una rotació completa en el transcurs de 25 dies, 4 hores i 30 minuts. També sembla dotat d'un moviment de translació, dirigint-se amb tot el sistema que d'ell depèn vers la constel·lació d'*Hércules*, amb una velocitat de 80 a 105 Qmt. per segon. Amb tot, en l'estat actual de la ciència astronòmica, s'ignora si aquest moviment s'efectua al voltant del seu centre d'atracció i quin centre sigui aquest.

Mateix que els demés astres, el sol participa també del moviment aparent de tota la esfera celest, recorrent cada dia un paral·lel d'aquesta esfera, de llevant a ponent. La duració d'aquesta revolució serveix de mida al dia solar.

El sol ha estat objecte de culte idolàtric per gairebé tots els pobles de la terra: és el Bel o Baal dels caldeus; el Moloch dels cananeus; el Melkart dels cartaginesos; el Ra o Ousirís dels egipcis; el Mitra dels perses; l'Adonis dels fenicis; el Fœbus o Apòl·lon dels grecs i dels romans; el Pachacamac dels peruans, el Sarga dels indis, i el Ometecutli i el Tonacatecutli dels mexicans.

ABEON

Pobre infant!

Les primeres ombres del cap-vespre van embolicant pausadament aquell reconet de barraca, on damunt d'un jaç de palla va acabant-se la vida d'aquella pobre mare tan temps ja malalta. Sos llavis, ja blancs per l'intens sofriment de l'agonia, no poden pronunciar ni un sol mot; sols els ulls guarden encara una lleu llusor de vida, fets amb èxtasi profund en el tendre caparró de son fillot que, sens comprendre la tragèdia que anava apropant-se, s'adormia confiadament, sentint les moixaines d'unes mans que gradualment anaven perdent forces i vida.

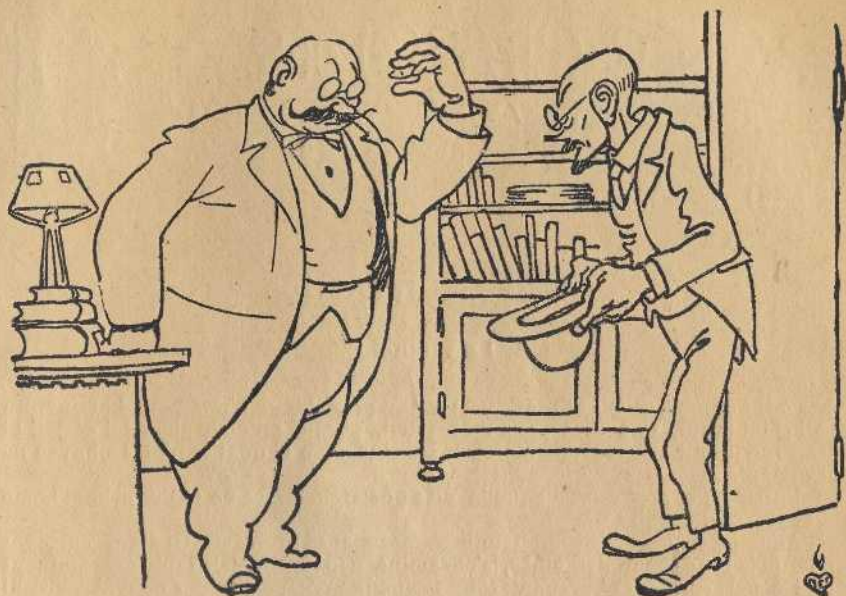
El desenllaç fatal ha esdevingut. Unes ànimes pietoses han cuidat de donar a la que ja no existeix l'últim acolliment que en aqueix món havia

de rebre i la pobre barraca queda sola envoltada d'un ambient de tristesa isolada.

¡Pobre infant! les llàgrimes llisquen ardentes per sa carona esgrogueïda i son cor s'encongeix amargament en trobar-se sol enfront de la vida. El destí crudel l'ha arrencat dels braços de la mareta estimada. ¡Vers on encaminarà sos passos ara?

Pausadament abandona la pobre estança semblant-li que a cada passa bocinets de son cor van quedant-se en aquell lloc que servirà sempre per ell els records més dolços de sa vida i amb un esforç suprem empenygué la caminada carretera enllà en cerca de lo desconegut.

GERTRUDIS MILLÁS

— Cobraixi's, Cobreixi's...

— No senyor, no. Jo el barret bombí sols me'l poso per casa.

— ...

— Sí, per a resguardar la testa. Visc amb les cunyades i la sogra!

Beethoven: Gràcies a Déu que he trobat un piano, on s'interpreten be les meves Sonates. Aquest és l'immillorable GROTAIN STEINWEG de venda en els salons de la casa WERNER de la Ronda Universitat, 31.

El mirall misteriós

La malifeta

No li fou gens difícil al professor Gustau provehir-se d'una bona barrina, un filabarquí, una escarpra i un martell, perquè en els cellers del castell hi havia un quarto anomenat de les eines, en el qual se n'hi trobaven de tota mena.

Partidari el professor d'aquella dita que «feina feta no té destorb», l'home no hi va rumiar gaire temps.

Aquella mateixa nit, quan tothom dormia, el professor Gustau, carregat amb totes les esmentades eines, s'encaminà cap el saló dels tapissos, caminant descalç pels corredors i prenent tota mena de precaucions per no ésser vist ni sentit.

Com més pensava en la seva feliç idea, més es refermava en la convicció que l'èxit més absolut la coronaria.

I era de suposar que així seria, en efecte. Cal recordar que, segons s'expressava en el document revelador de l'existència d'aquell tresor, entre la fonadura i el cristall del mirall hi havia un veritable mosaic de dobles d'or, col·locades planes, una al costat de l'altra, ocupant tota la superfície.

Éssent així, era molt natural que si el professor arribava a poder foradar el gruix de la paret i arribar a la fonadura, les monedes no trigarien gaire a caure en les seves mans.

Per això el professor havia projectat fer el forat en la paret a una mida que coincidís amb la part baixa del mirall.

Un cop seria fet en la paret un bon forat pel qual podés passar la mà del fals professor, res no li costaria — creia ell — obrir esboranc a la fusta de la fonadura i extreure les monedes que quedarien al descobert, éssent de calcular que en desplaçar aquestes, les de més amunt s'escorrerien cap avall pel seu propi pes, acabant per sortir per forat de la fonadura on les mans avides del professor les estarien esperant.

Com es veu, el nostre professor sabia més de calcular la manera de quedar-se el que no era seu que no pas de tornar en passiva una oració en activa.

Arribà al saló dels tapissos i alçant el gran tapis que cobria la paret, darrera de la qual — per la part de la sala de festes penjava el gran mirall — començà la seva feina.

Tal com ell ho havia previst, el treball es podia fer així amb relativa facilitat i en les millors condicions, perquè el mateix tapis es cuidava de tapar-lo mentre foradava, i a la vegada ajudava a ofegar el soroll de la barrina.

El primer dia, però, no va fer gaire feina, en primer lloc perquè va tenir d'invertir bastanta estona prenent mides per tal de calcular l'alçada justa en que li convenia fer el forat; i, segonament, perquè en el moment que començava a entrenar-se en la feina tingué de parar, molt desagradablement sorprès en sentir en sentir en el mateix saló dels tapissos, uns

Sorolls alarmants

Era ja la tercera vegada d'ençà que s'havia fet el mal propòsit de fer-se seu el que no li pertanyia, que unes remors el venien a sobtar en mitg de la feina.

Solament que les altres dues vegades, la remor havia estat com un fregadís de peus darrera seu i ara havia sentit clarament un estossecc, i uns sospirs profunds, molt aprop del lloc on ell estava barrinant, dins mateix del saló.

El tal professor Gustau era, com ja es pot suposar, un descregut de marca; però després d'haver estat escoltant, amb l'espectació que cal suposar, i haver-

se ben assegurat que el respirar que sentia a poques passes d'ell no era una ficció ni una cosa imaginària, l'home es senti tot seguit dominat per una gran basarda i l'idea de lo sobrenatural s'emparà del seu esperit.

Potser si que l'ànima del vell senyor de Levimburg, d'aquell qui dictà el document revelant l'existència del tresor com a premi pels seus descendents voltava per allí per evitar el robatori.

Es això el que arribà a pensar aquell home en aquells moments. I és això el que passa sovint: que els que menys creuen en l'existència de l'ànima són els que sempre veuen ànimes a tot arreu.

En sentir l'estossec i els sospirs, el professor Gustau deixà de barrinar, i es quedà escoltant sense moure's de darrera del tapis.

De primer passaren uns moments sense que tornés a sentir res. «Potser si que m'ho he figurat» — pensà.

Però quan ja es decantava a creure que aquell soroll misteriós era més fill de la seva imaginació que de la realitat, senti una mena de fressa com d'alguí que estigués rebregant una peça de roba dins mateix del saló.

Era evident, certíssim, sense cap mena de dubte que no es trobava sol en el saló dels tapissos.

I el que més li donava l'esgatrifança del terror, era que el professor estava segur d'haver-se tancat en clau dins del saló, deixant la clau en el pany per la part interior, de manera que ningú podés obrir de fora.

Com més reflexionava sobre això, més s'apoderava d'ell el pànic.

La mala acció que estava realitzant ajudava bona cosa a la seva angúnia, perquè no hi ha res com l'intranquil·litat de consciència per provocar les crisis més diverses en l'esperit dels homes.

Des de darrera del tapis seguia escoltant, tot esverat, i cada cop arrelava més en ell la convicció que algú es trobava dintre del saló.

Ara el personatge misteriós ja no estossejava ni feia sospirs, però el sentia respirar d'una manera acompassada i profunda, amb una mena de respir pansat com el d'una persona adormida.

El professor Gustau no sabia què pensar ni què fer. Per de prompte suspengué el seu treball. No havia tingut temps més que de senyalar en la paret una circumferència d'un pam de diàmetre, havent-la enfondida escassament un parell de centímetres, però per més que hagués volgut no hauria pogut continuar.

Com que el tapis arribava fins a terra, la runa que havia caigut i les eines es podien quedar allí mateix, ja que el tapis les tapava.

Ell, però, no podia pas quedar-se eternament allí darrera. Calia fer un pensament o altre; però quan un home està dominat per la por no li demanen resolucions, ni reflexions, ni pensaments. El professor Gustau era en aquells moments incapaç de pendre cap partit.

Ja feia estona que estava amb la llanterna a la mà pensant si seria millor apagar-la i sortir de darrera el tapis a les fosques, per no veure res ni ésser vist, o bé si seria més convenient per la seva seguretat personal, sortir amb la llanterna encesa per veure on era el perill i poder fugir d'ell...

Però si arribava a fer-se aquests pensaments plantejant aquest dilema, era segur que el pobre home no es trobava pas en condicions de resoldre'l.

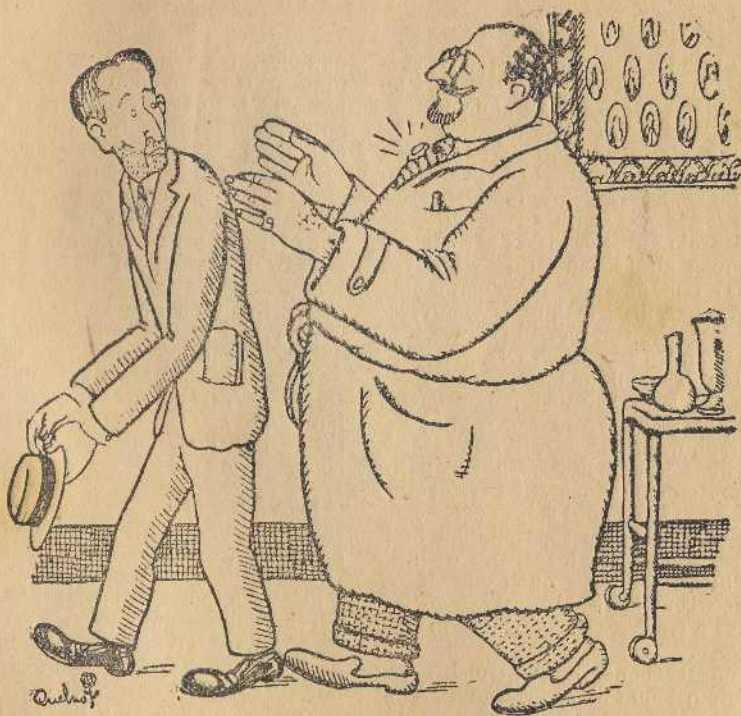
Per sort, o pel que sigui, quan més indecis es trobava, senti que alguna cosa, persona o bèstia li passava fregant per les cames, tan ràpidament que amb tot i dirigir a terra el raig de llum de la llanterna, no va tenir temps de veure res.

L'impressió fou tant grossa que el professor Gustau va tómer que anava a tenir basca.

I això va fer que, sense pensar-s'hi gaire, sortís a l'últim de darrera del tapis en busca d'aire per respirar, perquè allí dintre s'hi ofegava.

I tot el que li va passar en sortint de darrera del tapis, és el que es llegirà en el pròxim capítol.

JIM FIT

— Pot anar-se'n tranquil: Vostè no té rès.

— Precisament això és el que m'amoïna; Ahir vaig empenyar lo darrer que em quedava.

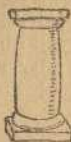
ALGUNS NOMS

Montserrat

Remei

Pilar

Cinta

Dolors

Clara

Invents famosos

Si hi ha algun invent que ha ocasionat mal-de-cap als homes no hi ha dubte que és el de la música.

Diran els meus llegidors: Ja veïem per què en Guillem parla de la música: perquè és la cosa més fàcil de posar en solfa!

Naturalment. Per això i per res més ja que amb la calor que corre (38 graus) i la mandra que domina (40 H. P. negatiu), lo que ens convé és assumptes que es portin la guassa ja feta, com les sardines es porten l'oli. S'entén, les de llauna.

Llauna és la música, generalment, i per lo tant no estranyen, volguts llegidors, que llauna resulti aquest article. Penseu que l'escriu a les quatre del matí del dia de Sant Pere, retornant de la *barbena*, i estic peix.

La música, com son nom ho indica, la inventaren les Muses o sigui, aquelles nou mosses que es diuen Euterpe, Terpsicore i altres noms no menys e transys, i suggestius d'un *Coro de Clavé*.

Aquestes bones dones, trobant que a l'Olimp hom s'hi avorria molt, a pesar del nèctar i de les batnasses de Júpiter amb la seva dona, decidiren un dia divertir-se a càrrec de les orelles dels demés déus i a tal fi agafaren una càrrega de llires, flautes, fonògrafs i

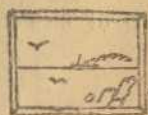
pianoles, i arrancaren una sanfaina (que aixís es diu en olímpic una simfonia) de la qual en resultà una guerra en l'Olimp, ja que els déus sorollosos com són Marts i Júpiter els agradava, i en canvi a Morfeu, déu de la son, no el deixaven dormir, originant-se tals protestes que per fi es decidí que les Muses marxessin de l'Olimp i anessin sempre darrera el Sol amb sos flabiols sonant.

La lira diuen que la inventà Mercuri. Per això era un instrument poc afinat. El seu to sempre pujava i baixava com fa el seu inventor dintre els termòmetres. Mercuri la regalà a Apol·lon i aquest, muntat en el carro del Sol i seguit de les nou Muses, donava concerts que pel lloc on es feien resultaven ésser de música celestial.

La flauta la inventaren els frigis. Marsyas i Pan foren els més celebrats flautistes de l'antigor. Marsyas lluità amb Apol·lon sobre qui tocava millor, i havent guanyat el frigi, Apol·lon, per venjança, li feu arrancar la pell. Encara avui, els crítics musicals pelen de vin en viu els artistes que triomfen a desgrat seu.

Pan era un déu amb banyes i potes de cabra (de tot en deien déus en aquell temps) el qual tenia una flauta composta de molts tubs de canya que formaven una mena d'orga portàtil, com

DE DONA

Marina

Coloma

Yeda

Serafina

Paca

Regina

i o

avui les armòniques alemanyes tan en boga entre els qui volen tocar sense voler estudiar música. Se'n deia d'aquest estri, sirínga. Jo crec que en deien aixís per lo molt que *siríngava* als qui l'oïen.

Antigament no es coneixia la solfa i cada músic s'inventava ço que havia de tocar, de tal manera que en els concerts cadascú tocava el que li semblava resultant un conjunt molt armónic que feia fugir als oïents. D'aquí vingué el nom de «Preludi i Fuga» perquè en començar de tocar tothom guillava.

Més tard un italià anomenat Domini Fasoli, o bé Lasido Remi, que d'aixó no me'n recordo, inventà l'art de posar en solfa la música amb tot allò de les claus de sol, de fa i de ganxo, les blanques, les negres, els bemolls i les cotxeres i altres embolics amb que de petits ens han amargat l'existència i de grans ens han esgarripat les orelles.

Llavors, amb tan poderosa arma a les mans i aprofitant-se de l'invenió del clavicordi, de l'orga i altres instruments de teclat, sortiren a campanya contenars i milers de músics, component, afeñant, tocant i desafinant, que ompliren la terra de llurs noms i de llurs sorolloses produccions.

Entre altres recordaré a Bach i Beethoven, els cèlebres autors de fox-trots i inventors de l'acordeó de but-

xaca; Joan Brahms, autor de les sorolloses simfonies de Brahms; Wagner, autor de la música del pervindre o sigui la que encara no s'ha tocat, i afamat compositor de Parsifal, l'òpera més gran que han vist els segles (quatre hores seguides); Rossini, l'autor que més ha pres el pèl al públic amb son Barber de Sevilla, i tants i tants deixebles de les sorolloses Muses que s'han passat la vida tocant moltes teclades per poder viure i omplint de solfes el paper que abans era blanc, malaguanysat!

Però, salut a l'Edat Contemporània! Alegreu-vos, pobles, que ja apareix l'aurora del pervindre més músic i més harmònic que han vist els segles!

Els invents musicals se succeeixen sens parar i avui un inventa el fonògraf, demà un altre la pianola, segueix la idem elèctrica, l'auto-orga i l'auto-violí, i ja sols ens falta l'auto judicial per portar a la presó als inventors d'altres auto-abusos i l'auto-mòbil 60 H. P. per fugir a tota màquina de tan fenomenal desconcert.

Però ni així ens en veurem lliures car tot automòbil que es respecti té que portar avui la radiotelefonía i arreu on anem ens perseguirà com una veu fatídica: el concert de Londres!

Salut al segle de la música!

GUILLEM D'OLORÓ

El meló i les avellanes

Per al meu fill

Un magnífic meló
en lloc preferent, dins d'un aparadò,
es refe d'unes modestes avellanes
que, soles a un recó,
mataven l'estona fent sardanes.

Passà un senyó
i comprà les avellanes i el meló.

A la fi del dinar
el meló en una safata van portar...
i, en canvi, a les pobres avellanes
les varen col·locar
en un plat xic, on'naven fent sardanes,

De presumpció
esclatava dins la pell el gran meló,

Mes, s'indignà el senyó
puix resultà una carbaça aquell meló...
I cap altre remei calmà ses ires
sinó, amb molta raó,
fent-lo llençar a les escombraries.

I amb avellanes
el bon senyor es féu passar les ganes.

Val més ésser modest que no pas superbós,
puix entre'ls homes passen, fill meu, coses pitjors.

FIDEL GRIFOL

COMPREU- LA
ES LA MILLOR

Guardeu les etiquetes que envolten els pots i per cada 24
d'elles vos faran un esplèndit regal al

Carrer de Roger de Llúria, núm. 100

pels que siguin de Barcelona. Els de fora ho reclamaran
a llurs proveïdors.

ninots • i • coloraines

Ço que cal per a recullir i conservar els exemplars d'un herbari artístic.

Per a recullir els exemplars del nostre herbari cal que anem proveïts d'una capsa de llauna cilíndrica (de secció circular o el·líptica) amb la corresponent corretja per portar penjada al coll, o bé d'una senzilla carpeta.

D'aqueixes capsos de llauna en venen al comerç de fetes pera tal objecte i les capsetes poden ésser de les usuals.

Si s'utilitza la capsa de llauna, cal que s'hi posi a dintre una esponja mullada amb aigua perquè, en evaporar-se aquesta a causa del calor de l'atmosfera humitegi les plantes recollides i no arribin a casa tan pancides.

Si enlloc de capsos anessim a herboritzar amb una carpeta, hem de portar-hi a dintre, uns quants quaderns de fulls de paper d'estraça i així que anirem recullint les plantes les anirem posant entre dues de les dites fulles per que aquestes vagin xupant l'humitat i no arribin les plantes a casa seques i arrugades.

Els que herboritzen amb mires científiques,

s'apunten en una llibreta el lloc on troben cada planta i les circumstàncies del mateix. Als que herboritzen amb mires artístiques els tenen aquestes anotacions una utilitat molt secundària.

Cal també per a recollir bé els exemplars del nostre herbari portar un magallet (fig. 8) al objecte d'arrencar totes les plantes que sia possible, amb la seva arrel.

Quan es tracti d'arbres o d'arbusts, triarem una branqueta en la que totes les fulles sien ben senceres i no n'hi manqui cap de les que hi hagin nascut; i a ésser possible procurarem que hi hagi la flor del exemplar. Per tallar aqueixes branquetes sense fer-les malbé cal un ganivetet, que el bon herboritzador no ha de descuidar mai.

Les plantes no s'han de collir mai mullades; i si per tractar-se d'un exemplar difícil de trobar, les cullim mullades, hem de deixar-les seixugar bé avans de fer-hi cap manipulació.

Equipats així ja podem sortir a herboritzar.

T. U. B.

El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el 11 fullotó de la segona part de l'interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres: LISETA DE CONSTANS O LES ASTUCIES D'EN FIDEL DELFI. Amb aquest suplement es regala el conte complet «La desgana de l'Evariset» per En Jordi Català

FACECIES DE VORA EL VENTILADOR

Cortesia

En Gatuelles té la convicció de que les monedes són planes per a poder pilotar-les més fàcilment. I d'aquesta

convicció no hi ha pas qui l'en puga treure.

L'altre dia en entrar a l'església, troba al seu bon amic Pou de la Figueleta, que fa cara d'estar buid de butxaca.

- Bon dia, Gatuelles!
- Bon dia, Pou!
- Que vas a oïr missa?
- Sí... I tu?
- T'esperaré a la sortida.
- Que em vols dir alguna cosa?
- Sí... Que em podries deixar deu pessetes?

— Deu pessetes... Deu pessetes... Espera... No, no porto aquesta quantitat damunt.

— I a casa teva?

— A casa, bons per ara... Gràcies... Fins a més veure!

I en Gatuelles va entrar a l'església convençut de que havia quedat com un home polit de tracte.

El collaret

La senyora Vilarell és una d'aquestes dones que sap procurar per casa... Potser un xic massa. L'altre dia, va perdre el collaret: un collar de perles que valia més de deu mil pessetes.

Tot seguit, avis a la policia, anuncis als diaris, recerques, gestions... Però el collaret no surt.

Per fi, una setmana més tard li pre-

senten a la senyora Vilarell un collar magnífic, que ella reconeix per seu.

— Si, si, és igual que el meu...

Més son marit, que és al davant, observa...

— Marieta... Em sembla que et confons. El teu era més curt i les perles no eren tan grosses...

— Jo et dic, Esteve, que ja sé com era... Aquest collar és ben meu! Té, guaita: el reconec pel fil!

Els bons amics

Ja sabeu que els jueus creuen que els morts tenen necessitat materials un cop morts i que cal fornir-los de quelcom útil el taüt.

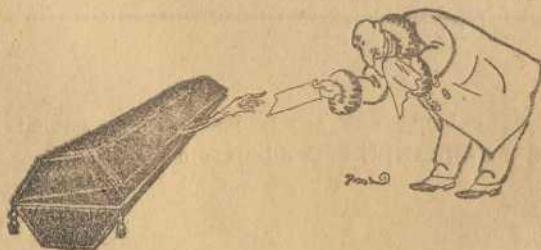
Ara bé; ha mort en Samuel, i en Moïses, l'Abraham i l'Isaac el vetllen.

— Demà l'enterraran, — diu en Moïses — i vaig a demanar-te un favor, Abraham, perquè jo estaré absent. Té, pren aquests vint duros i posa'ls al fèretre, que el pobre Samuel s'emporti a l'altre món aquest humil record meu.

— Té, Abraham, — fa en Isaac; — aquí tens altres vint duros. Jo també l'estimava molt...

— Amics: m'heu commogut, — fa l'Abraham; — ara em permetereu, que essent més ric que vosaltres dos, dongui el doble que vosaltres.

A l'endemà, l'Abraham, com havia promès, recull els quaranta duros en bitllets i hi posa un xec de quatre-centes pessetes. Ell és un home molt pràctic.

L'afusellat

Durant l'època del terror roig a Rússia.

— Creu... Ivanoff... Embassardeixen les fetes de la «txeca»! Tu coneixies a en Boris? Doncs bé, el varen agafar ahir, a casa seva, i el varen afusellar al peu mateix de sa porta...

— Que em dius! No, no és possible!

— Et dic que sí!

— T'enganyes. En Boris? L'aixerit Boris? Lea! Si fa una setmana que és a Odessa! I avui té que tornar!

— El que et dic és la veritat.

Mentre estant parlant, en Boris apareix per una cantonada.

— Ho veus, Andreïeff? Aquí tens a en Boris! Ja veus com no l'han afusellat.

— Calla, no eridis! No veus que és que ell no ho sap encara?

A cal molge

— Dispensi, senyor... Vostè em dona cinc pessetes, i són més els meus honoraris...

— Ai, perdoni, doctor... Jo tenia entès que eren cinc i no en porto més damunt.

— Està bé, però d'ara endavant, sapiga que són vint pessetes...

— De veres? Si a mi m'havien dit que només eren «deu».

CLOVIS EIMERIC

El ganxet en els ventalls

Es en una gran varietat de coses que hem vist aplicat el ganxet, capses de luxe per posar la feina, coixins, nines, etc., i ara, finalment, l'hem vist adornant artísticament uns ventalls japonesos que resulten molt graciosos.

Primer s'envernissa el ventall de color groc, una mica viu, així al mateix temps que fa bonic, dissimula els defectes de la palla, que sempre té pics i ratlles descolorides.

La combinació de colors és lo que els fa extremats, per això convé que, aquests siguin una mica oposats, com ara, si el ventall és envernissat de groc hi podem pintar un ocell de negre ben gros, de part a part del ventall i després per a protegir-los dels cops que reben quan ens ventem, es fa un entrador de llana negra ben claret i es cus tot el voltant, i per a tapar l'afegit sobre del mànec, s'hi fan unes floretes grogues, de llana.

El que avui tenim, per donar-vos una idea, és del color natural, tal com els venen, i va adornat amb unes fulles llargues, unes flors de fantasia i una punta a la vorera, tot plegat de color blau.

ROSA

Violet aquesta setmana publica el bonic conte «Un fantasma fi i ben educat», d'en ERNEST MARTINEZ FERRANDO amb dibuixos d'en Cornet.

Vides exemplars.

L'OLLA

La vida de les olles té molts punts de contacte amb la nostra, encara que no volguem que sigui dit i les despreciam fins al punt de dir en to despectiu «no siguis olla» a algú que volem rebaixar. Comencen per ésser fetes de terra igual

que ho fou Adam i al cap de poc temps han d'abandonar la família per entrar a treballar en alguna casa particular i guanyar-se les garrofes. Durant la joventud coneixen la bullida... de les passions. Arribada la vellesa de vegades els paguen els seus serveis amb la més negra ingratitud. Però si va a raure a una casa de sentiments delicats, la jubilen coronant-la de flors.

Un drama de riure

L'ALBERT s'havia posat al cap l'escriure un drama trágic.

Ell no sabia ben bé lo que era això, però no li feia res. Havia sentit a dir que tot era el començar de les coses i creia, amb raó, que un cop posat a la tasca, tot li aniria com una seda i les idees i les paraules més entravesades li brollarien del cap com l'aigua d'una canal esguerdada en dia de pluja.

Va venir a consultar-me lo que em semblava del seu propòsit, i jo després d'encoratjar-lo, vaig aconsellar-li que escrigués la tragèdia a base d'un argument de costums orientals, creient amb això fer-li un favor, puix que si els espectadors el protestessin sempre se'ls hi podria dir que ho anessin a veure si no s'ho volien creure.

Lo primer de tot, era buscar el nom dels personatges, que el fer-los enraonar ja vindria per ell tot sol. Després anà uns quants dies seguits al teatre, i al cap d'avall tragué la conclusió de que tota tragèdia que s'estimi ha de tenir al menys cinc actes. Ja està dit, Tindria cinc actes; i a fi de que ningú pogués creure en plagis hi afegiria un pròleg. Total sis. Seria una tragèdia oriental.

Amb tots aquests materials començà l'obra, que segons expressió seva esdevindria en poc temps plat obligat de la intel·lectualitat.

L'obra s'acabà.

L'argument era una cosa insòlita, sorprenent, impenetrable, interminable, impossible, i altres coses més acabades en able i en ible.

Tota l'obra ho era ben bé una tragèdia, fora del quint acte que es desenrotllava en un ambient una mica fred i mort, i d'allà no es movia fins a l'acabament. Exactament com fan els enamorats per les cantonades.

L'empresari, naturalment, es mostrà un tant sorprès d'aquella *debacle* literaria, i li digué:

— Home! Trobo que no li calia escriure tants actes per tan poca cosa. A més, — prosseguí — trobo que l'últim acte és una mica ensopit i finalment, sembla que l'obra no s'acabi aquí.

Llavors l'Albert, tement per l'inutilitat del treball començat en aquella seva producció magna, més magna que Alexandre, (expressió seva) li semblà que perdia el món de vista; però, o Déu! va venir en ajuda seva una idea salvadora.

— No en faci cas d'això — digué — senyor empresari. Aquesta tragèdia passà al Japó com podrà veure i quan esdevingué aquell terrible terratrèmol que commogué tota l'humanitat, no més havien passat cinc actes; i l'obra quedava aquí tallada en sec, puix tots els seus components moriren sepultats per aquell succés trágic.

I en acabar de dir això féu un sospir que semblava talment un bufec d'elefant cansat.

Llavors l'empresari digué:

— Comprenc. Però això no és representable. Hi manca un final digne de l'obra. Així no pot anar; hi falta un tap. No sé com vol que li digui jo ara.

— Però consideri — replicà de nou l'Albert, que ja començava a perdre els estreps — que el final que vostè voldria seria falç.

— No hi fa res — tornà l'empresari — El portar coses reals a l'escena no paga el tret. Cal escenificar coses que no existeixin que és lo que dona més. Veu — prosseguí — ara vostè podria acabar aquesta obra amb un curt epíleg que representés... que li diré jo? que... just això! Que mentre estan tots reu-

nits els actors prenent el te o llegint el diari, esdevé el terratrèmol i tots queden engolits pel cataclisme. Un acabament així, sense mals de caps ni compromís. Veu? Ja està. Escrigui això, m'ho porta i ja veurem.

L'Albert estava encantat de l'amabilitat d'aquell senyor que tan desinteressadament volia contribuir al seu èxit i així li féu avinent a ell mateix. Pro... Mentrestant un dubte s'ensenyori d'ell. Com el simularien el terratrèmol destructor? i no pogué menys que així exposar-ho al senyor Sayol. Aquest amb més amabilitat que abans, si cap, li digué que no s'apurés per tant poca cosa. Tots els actors estarien asseguts en un banc i a sota hi farien explotar una bomba carregada amb pólvora de confiança; i com l'Albert hi objectés quelcom, l'empresari amb una amabilitat *in crescendo* li aconsellà que fes la prova ell mateix, i baix l'impressió de la feta, o desfeta, escrigué l'epíleg.

Dit i fet. Comprà dotze llaunes de sardina, es menjà el contingut i les omplènà de pólvora, gabarrots, molles de rellotge, claus de ganxo, una metxa d'uns tres pams seria el factor principal de l'epíleg. Tot plegat ho ficà en un calaix on hi guardava els llibres d'anar a estudi i que posà sota d'un banc on s'assegué, acostant-se una taula amb paper per descriure amb escenes viscudes lo que li suggerís l'explosió.

Calà foc i esperà amb la ploma a la mà els esdeveniments, millor dit, el tap de la seva obra.

Encara no hauria tingut temps de dir: Tap! quan una detonació ressonà per la sala i ell empés de sota per les llaunes es veié alçat enlaire, enlaire. Donà un cop de cap a una viga del sostre, perdé el coneixement, i tornà a baixar més depressa que no se havia enfilat, quedant estirat sobre un escampall de metralla i llaunes buides.

La seva família que no en sabia res hi acudí depressa sorpresa per aquell

— Jo voldria ésser fabricant d'embutits.

— Per què?

— Per estar sempre omplint la tripa.

soroll que semblava una canonada; poc després, ara l'un, ara l'altre, féu via cap allà tot el carrer en pes.

L'empresari Sr. Sayol que casualment passava per aquell carrer de pas cap a l'assaig de la tarda es sorprengué en gran manera d'aquella detonació i pujà a enterar-se'n trobant el quadre que és de suposar.

En veure aquell escampall de fulles fetes malbé per terra i a l'Albert estès d'aquella manera, explicà el seu parer sobre ço que havia esdevingut.

Llavors la seva mare veient que la façana del seu fill no havia sofert defectes de consideració, va dir:

— Alabat siga Déu! Ja estaria contenta que aquesta desgràcia li hagués

llevat del cap la mania de escriure drames.

L'Albert que mentre sa mare deia això havia alçat el cap retornant del

desmai, en sentir-ho el tornà a tombar altra vegada, jurant que de llavors endavant no escriuria més que comèdies,

ARNALT DE GAYCEREM

Romanç cavalleresc

— Si tens tants dolors per què no vas a Caldes a pendre els banys?

— Noi no puc. Saps què prenc... molta paciència.

— També va bé per el dolor?

— No ho sé, però és més barata que els banys.

El comte de Julivert
va a veure la seva dama
portant el casc més lluent
i la coraça de llauna.
Sembia, mirat d'un tros lluny,
una formosa arengada
i una mica de rovell
li dona millor semblança.
Son cavall és verd i groc
l'escut és com un paraigües
i porta al casc un plomer
de plomes... estilogràfiques.
Quan és aprop del palau
se li acosta un heraut d'armes
que li porta un paperet
de part de Na Calamanda,
que diu: Julivert aimat
no t'acostis a ma casa

que el pare t'ha vist venir
i et donar quatre nates.
Com no vol que em casi amb tu
m'estic morint d'anyorança.
Ja m'he mort. Bon Julivert
posa't de dol. Fins una altra!
— Es cert? — pregunta a l'heraut
el comte. — Ha mort ma estimada?
— Sí, senyor, l'enterraran
a Càn Tunis, a la tarda.
El comte fa un llarg sospir,
desesperat vol matar-se
mes per sentir més dolor
cerca la mort més amarga.
S'ofegará? es penjarà?
S'atravessarà amb l'espasa?
Escoltarà un alt-parlant?
(gramofó cent cop més agre).
Per fi ja s'ha decidit
i vol morir en les flames
però espera el fi del món
per no ésser sol a cremar-se.

GUILLEM D'OLORÓ

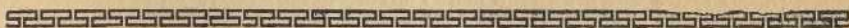

Pel·lícula de a setmana

Ens trobem de fa uns quants dies
dintre l'estació estival
amb totes les conseqüències
que en són següent obligat:
mosquits, tàbecs, vespes, mosques,
insolacions a tot drap,
colerins i reconades,
tartanetes i envelats,
caldes, xafagors, insomnis,
cants de grills i garipaus,

xafardejar de colònies
i versos de Jocs Florals.
I d'altre hi ha molts que en diuen
la millor estació de l'any,
quan el cert és que resulta
de més incomoditats
que les que pugui oferir-nos
la del M. Z. A.

NITIO

Acadèmia Montserrat

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 35

DIBUIX I PINTURA

CLASSES TOT L'ANY

MATÍ :: TARDA :: NIT

PAGINES VISCUDÈS

El vestit de festa

(Última de «Camins enllà»)

L'amo Toni estava fent la migdiada a dins de la cabanya.

El bestiar jeia per aci per allà, las, pesant, mig adormit dessota la calda d'aquella hora.

Els bous, amb els ulls mig clucs, rumiaven gansonerament, amb un flet d'escuma verda al volt del morro.

La vacada l'havien arracerada més enllà. Amb els vedells a la vora les vaques pasturaven incansablement a l'ombra que projectava en aquella hora Roc Major damunt la gespa.

Només hi havia les eugues que es playen a cabriolar, empaitant-se, fent lluir al vol els flancs opulents xops de suor.

En Deric, part de fora de la cabanya, era tot donat als seus pensaments, com sempre que es trobava sol.

Després d'aquella nit que la pena l'havia talment vençut, que s'havia sentit més malaurat que mai, en Deric havia posat seny.

Tenir un trastorn tan gros perquè l'amo havia dit que mai no donaria la seva filla a un pobre, no era de raó, ni havia d'ésser.

Així en Deric s'ho confessava i així s'ho repetia constantment, perquè era constantment també que la melangia s'emparava del seu cor, quan a dreta li i solament joia i alegria hi havia d'entrar.

I era aquesta la grossa feina que tenia en Deric; la de fer dominar la raó damunt dels sentiments del seu cor. Es sentia certament malaurat, d'una mena de malaurança que mai no havia experimentat encara, i era això el que l'enquimerava contra d'ell mateix.

Fins llavors havia tingut d'anar pel món cercant feina sense trobar-ne; desitjant tenir casa sense que ningú no li arribés a oferir ni un jaç a la pallissa; somniant poder deturar-se en un indret hospitalari; i tenir de seguir sempre enllà...

I ara que tenia feina i havia trobat casa on el volguessin i indret hospitalari on deturar-se; ara que no hauria de tenir prou cor per a tanta felicitat, era ara justament que es sentia més malaurat que mai?

Això era certament pecat d'ingratitude i potser de vanitat o d'ambició, perquè tan bon punt li havien tret la misèria del damunt amb el bon pa de casa, ell ja no entenia prou del pa, i volia l'amor de la filla, i la seva mà i tot!

Però, no no! En Deric no ho volia ésser així; que ja se'n penedia de la seva ingratitude i del seu pecat d'ambició. Arrencaria del seu cor tota fal·lera i no hi deixaria créixer més que la bona herba de la reconeixença. Pensaria en les privacions d'abans; la fam, la maltempsada, els lladrucs dels gossos, la solitud, la tristesa del no ésser d'enlloc, i en comparar-ho amb el benestar d'ara, l'alegria del bé posseït el faria oblidar del major bé desitjat.

Els pastors i els rabadans d'aquelles muntanyes s'havien reunit per parlar de l'enramada de la capella de Sant Antoni.

Quan, entesos i d'acord, cadascú se'n entornà a la seva cleda, ja era tard de la nit.

Així i tot en Toni pastor no tenia ganes d'entrar a la cabanya.

Els records de la seva joventut s'erlen desvetllat en el seu cor, i ja que en Deric era tan bon oient i, com foraster que era, no sabia res de l'aplec, el pastor li ho contaria.

Era a Sant Antoni on ell havia conegut a la seva dona; era allí, el dia de l'aplec que es feien gairebé tots els prometatges entre la gent de les valls: Era per això que les noies hi anaven tan ben vestides com podien, i els joves no mancaven pas amb el seu vestit negre, la faixa nova i a qui més podès lluir.

Una pregona tristesa envaïa el cor d'en Deric a mesura que l'amo li anava explicant totes aquestes coses. Altre cop, l'impressió que ell no era d'enlloc dominà en el seu esperit.

Per més mal l'amo parlà de la Venturina, del que enguany ja seria lludora tan espigadeta com s'havia fet, de la requesta que tindria a les ballades, sabent-la, demés de bonica — portadora de bon dot...

El pobre Deric ja no podia més. Quan l'amo s'hagué ben cançat de rebregar-li el cor, varen entrar a la cabanya, però en Deric no pogué pas dormir.

Ajagut boca terrosa en el seu jac per ofegar els sanglots de sentiment que li pujaven a la gorja, ja no provava de lluitar, ja no es sentia amb força per sortir a la palestra esgrimint la raó contra la força dels sentiments...

Era ja ben aprop del matí quan el pensament que com un mal somni l'havia estat furgant tota la nit, va esdevenir una ferma resolució.

Per uns instants s'aguantà el respir per poder millor escoltar si l'amo estava ben adormit, i en havent-se'n assegurat, s'alçà i sortí cautelosament.

I quan encara no clarejava, quan encara les estrelles vetllaven en la nit serena, en Deric, el rabadà abandonà la cabanya per llençar-se altre cop camins enllà, deixant darrera seu, amb les perdudes il·lusions, bocins del seu cor enamorat...

Però no havia arribat encara al primer revolt del corriolet que la veu de l'amo fendi l'espai i ressonà en la cadolla.

En Deric es deturà. El seu nom tornà a ferir la quietut de la nit, i gairebé al mateix temps va veure la silueta de l'amo al cim del camí.

Ràpid com una daina en Deric s'enfilà dalt d'un arbre i rompé una branca llestament.

— Deric! — tornà a cridar el pastor.

— Mon amo! — respongué ell des de l'arbre.

— On ets?

Sense cridar gaire, malgrat la distància, s'entenien molt bé en la pregona quietut de la matinada.

— On ets, Deric?

— Feia branques per l'enramada — respongué ell, amb no gaire aplom.
I com que l'amo ja anava davallant pel camí, ell saltà de l'arbre per trobar-lo.

Començava llavors a clarejar.

La muntanya semblava de vellut d'argent, i la claror feia com si s'ajagués al damunt.

Quan el pastor i el rabadà es trobaren, en Deric anava de cara a sol ixent i així el seu amo el va poder veure tan pàl·lid com estava.

— On anaves, Deric?

— Ja us ho he dit. A fer branques per a l'enramada — respongué ell abaixant els ulls.

L'amo se'l quedà mirant i no va voler preguntar-li res més, perquè coneixia que no li deia ni li volia dir la veritat.

L'havia sentit remoure's tota la nit més d'una vegada li havia semblat com si plorés...

— No te enyores pas, rabadà?

Ell féu que no amb el cap.

— No era que te n'anessis altre cop camins enllà?

En Deric enrogi i també féu que no amb el cap.

L'amo digué:

— Si haguessis de tenir enyorament d'això que et deia; tu mateix Deric; però, pensa que ara ja et trobaria a mancar i em doldria perdre't... M'he avesat a tenir-te i a parlar-te i ara em seria trista la solitud...

L'amo havia dit això tristament, per la por de perdre'l.

— Jo havia vingut a fer branques per a l'enramada — repetí en Deric automàticament.

La vigília del dia de l'aplec, mentre l'amo dormia la migdiada dins de la cabanya i en Deric, part de fora, estava com sempre tot donat als seus tristos pensaments, un home s'atançà.

Tenia l'aire de marxant de bestiar, com d'altres n'havia vist en Deric per allí; però aquest s'hauria dit que tenia la pell més bruna i la mirada més fosca.

— Tot aquest bestiar és vostre? — preguntà senyalant amb la verga

— De l'amo — respongué en Deric.

L'home va asseure's al costat del rabadà tot alabant el bon aspecte del bestiar.

— Hi ha unes quantes vaques que valen una fortuna — comentà.

Després, mirant-se en Deric d'una estranya manera li preguntà:

— Que t'agradaria per lluir-ho demà a l'aplec?

— Per demà a l'aplec? Com volem dir?

— Vull dir que és el que més t'agradaria. Tens roba negra? No tens faixa nova?

— Com volem que ho tingui si sóc tan pobre? — féu el rabadà.

— I no t'agradaria ésser ric — féu l'home mirant-se als ulls.

— Mai ho havia desitjat tant com ara, i no per mi, ho poden creure.

— Per qui, doncs?

En Deric vacil·là uns instants abans de respondre, però com passa quan es té el cor ple, acabà per explicar-ho tot.

— L'amo no donarà la seva filla més que a un ric.

— I tu estimes la seva filla?

— Més que a mi mateix.

L'home va fer com qui es queda cavilant. De tant en tant mig alçava el cap per mirar-se'l i a l'últim li va dir en un to confidencial:

— Si tu volguessis, poc et costaria ésser ric...

I amb molta naturalitat afegi:

— Mira; per de prompte, dius que no tens roba negra per l'Aplec, ni faixa nova; doncs, no passis pena. Demà de bon matí tindràs el que et faci falta.

En Deric se'l mirà com si no l'hagués entès.

— Això per començar, perquè, si tu vols, no trigaràs tant com et semblaria a ésser ric.

I com que en Deric seguia mirant-se'l sorprès: acabà per explicar-li.

— D'altres ho han fet, saps? Avui es perden dues vaques, demà fugen dues eugues...

— Com voleu dir? — féu en Deric esdevenint pàl·lid.

— El fet és que les vaques ni les eugues no s'han perdut: Soc jo, poso per

cas, que me les he emmenades a mercat a França, a l'altra banda de serrat, i en vendre-les, la meitat es per a tu...

En Deric girà el cap vivament vers la cabanya.

— Què hi ha algú? — li féu l'home.

— Hi ha l'amo a dins que dorm.

— Vina, doncs; més enllà.

En Deric el seguí.

Encara no eren vint passes lluny, el pastor tragué el cap i mirant vers els que s'allunyaven, la seva cara prengué una expressió adolorida i exclamà:

— Quin dol si hi caigués.

Des d'aquell instant el pastor no reposà pas. Tot el que acabava de sentir a través del ramatge de la cabanya, havia estat sotragar-lo fins el fons de l'ànima. El seu rabadà agradat de la seva filla! Ara comprenia tot el que no havia pogut comprendre. Si en Deric havia estat a punt de fugir no era perquè tingués enyorament dels camins, sinó per causa del seu amor sense esperança...

Però això, quin mal fora que el seu rabadà estimat estimés la seva filla? La cosa terrible, l'angoixa que ara estava oprimint el seu cor era aquesta: En Deric seria prou fort per resistir la temptació del lladre de bestiar, o cauria en la deshonra barrant-se el pas a tota bona solució...

Estigué temptat de cridar-lo, per esbullar la terenyina dins la qual el mal home el volia agafar.

Però, no. Aquesta fora la prova. Si l'endemà, a la festa de l'Aplec en Deric compareixia mudat, el vestit negre, la faixa nova... Però, no: Que Déu no ho vulgués!..

* * *

La festa de l'Aplec es trobava al bò del bò, Després de la gran festa religiosa a la capella del Sant, havien de venir les dances de migdia.

En els bancs de la plaça s'hi veien les donzelles més lluides de la contrada. Entre ells ressortia per la seva modestia i la seva boniquesa la Venturina, i es feia més remarcable — maldament no fos fet a posta — perquè mentre totes tenien l'alegria reflexa en la cara, a ella se la veia trista i impacient, com si no trobés cap goig en la festa, de la que, ben clar es veia que el seu esperit n'era absent.

Començà la dansa, i, un després de l'altre, la Venturina refusà de ballar per tres begades.

El pare que no la deixava d'ull se'n feia creus: — Serà que comparteix els sentiments d'en Deric? — pensà.

I llavors s'extremí pensant que d'un moment a l'altre podés comparèixer en Deric mudat amb el vestit negre i la faixa nova, les penyores de la seva infància...

Per en Toni Pastor allò era massa sofrir. Quin escàndol si el rabadà arribava i que anés a cercar-la i que la noia li prengué el braç i que ell hagués de anar a treure-li, a arrencar-lo d'allí...

Valia més anar al davant dels esdeveniments.

En Toni pastor que es trobava en un dels graons de la capella, en devallà i voltant pel darrera de la gent que feia plaça entorn dels que dançaven, anà a situar-se darrera la seva filla:

— Venturinà — li digué — Per què no balles? — Tan aviat ja estás cansada.

La Venturina va somriure tristament i es girà dues o tres vegades vers el seu pare com per preguntar-li una cosa i no gosés.

A l'últim, però, gosà:

— I en Deric, no vindrà a la festa?

— De segur que amb ell hi ballaries? — féu el pare en un to joïós, que només era veritat a mitges.

La Venturina envermellí un xic, i respongué, amb els ulls baixos:

— És clar... Com que ell és com si fos de casa...

I tot seguit, amb un crit d'alegria que es veia ben bé que li sortia de dins de l'ànima, exclamà:

— Ara ve!

El pastor no gosà girar el cap, talment com els que pateixen vèrtig refusen de mirar l'abim.

— Pobric rabadà! — es planyé tot seguit la Venturina. — Ni un vestit de festa no s'ha pogut comprar!

En sentir aquestes paraules el pare es girà, content a no poder més. En Deric ja acabava d'arribar.

— Per què has trigat tant, Deric? — li demanà ella.

— No saps l'alegria que em dones de veure't aquí... així amb el teu vestit de rabadà! — exclamà el pare.

— Com volien que hi vingúes si no en tinc d'altre?

— Però te n'oferien un, si no vaig errat.

— Com? Ho varen sentir? — féu en Deric sorprès.

— Tot, Deric, tot... I l'home, doncs?

— L'home es en mans dels gendarmes — digué en Deric simplement. — Tot seguit que m'hagué deixat els vaig anar a avisar.

La Venturina que no acaba d'entendre de que se les havien, preguntà al seu pare extranyada:

— De que vingui vestit així us alegreu, pare?

— I més del que tu puguis creure.

La Venturina es quedà tota consirosa.

— Bé, de que et poses així, ara? — li preguntà el seu pare.

— Perquè em pensó que si us alegreu que no vingui mudat, es perquè així no podrà dansar amb mi.

El pare esclatà a riure de bona gana.

— Aquesta sí que no l'has encertada Venturina; perquè ara mateix vaig a oferir als músics pagar doble perquè toquin una dansa només que per tu i per ell.

I així es va fer, i va ésser així com, seguint el costum de la contrada, es va fer el prometatge de la Venturina i en Deric.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

XX

BIBLIOTECA "GENTIL"

CADA PRIMER DE

Cardenal Casañas, 4. - BARCELONA

MES UNA NOVEL·LA

HA SORTIT la segona edició de *Com la rosada*, preciosíssima novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres, amb dibuixos de J. Junceda, de la que en poques hores s'esgotà la primera edició.

HAN SORTIT les noves edicions de les novel·les *Quan floriran els ametllers* (4.ª edició) i *El camí de la felicitat* (3.ª edició).

El dia 1 d'agost, sortirà *La dolça melodia*, novel·la per Josep M.ª Folch i Torres, Il·lustracions de J. Junceda.

CADA PRIMER DE MES UNA NOVEL·LA

Preu UNA pesseta

LA CUINA CASOLANA

UN BON ARRÓS A LA MILANESA

Cantitats per tres persones. — Deu unces d'arròs. Tres unces de pernil. Dos o tres cullerades grosses de pèsols. Una bona ceba. Dos tomàtecs. Un all i julivert picat. Dues unces de formatge Gruyère o bola ratllat. Uns fils de safrà. Brou usual per escaldar l'arròs, calculant-se doble volum de brou que d'arròs cru. Una cullerada de llard o oli.

Primera operació (marca de l'arròs) Posi's una cacerola en foc viu amb el llard o l'oli; es fregeix primer el pernil tallat a trocets i desseguida la ceba trinxada. Es remena bé fins que pren-

gui una mica de color i s'hi afegeix un all picat, mitja fulla de llorer i els tomàtecs pelats i trinxats.

Deixi's fregir bé fins a tirar-hi l'arròs net, es deixa sofregir una mica i s'hi uneixen els pèsols ja bullits quedant en disposició d'escaldar-lo amb el brou bullent fent-lo coure després a foc viu. S'hi tira una mica de safrà, nou moscada, pebre blanc en pols i julivert picat.

Segona operació. — Mentre bull l'arròs, deu estar la cacerola tapada i a mig coure, o sigui al cap d'uns vuit minuts s'hi barreja el formatge ratllat i si es vol, una mica de mantega. Posi's bé de sal.

Quan faci quinze minuts que bull es treu del foc i es deixa reposar uns cinc minuts podent-se servir desseguida.

Pot servir-se emmotllat en un motllo alt en que es pugui posar tot l'arròs. Aquest motllo s'unta abans amb una mica de mantega posant-hi al fons alguns pèsols bullits, llavors s'omple d'arròs apretant-lo una mica amb la cullera i s'aboca en una plàtera per servir-lo a taula.

També pot servir-se guarnit amb un ou ferrat per cada persona.

I. DOMÈNECH

- Què hi tens noi a la vista?
- Mira conseqüència de les festes del port el dia dels Reis d'Itàlia.
- Tanta il·luminació hi havia que't va malmetre la vista?
- No, si no va ésser la il·luminació sinó un coet.

XX

Conserves A. PEDREROL

CONSERVES DE TOTES CLASSES : : MENYS LES DE PEIX

FÀBRICA A MOLINS DE REI

Despatx: Ampià, 3 - BARCELONA

Demaneu la salsa de tomàtec PEDREROL i tindreu una de les coses més necessàries per fer un bon guisat, una salsa esplèndida o un gran ARROS

ENDEVINA ENDEVINETÀ

TARJA

CONVERSA

ROSA SERT DE LLAREDO
BLANES

Combinar aquestes lletres de manera que donguin el nom d'una obra catalana d'en Josep M.ª Folch.

PEPITA SANZ

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Blat-sol

UN VIGATÀ

- Per què mires cap allà?
- Es que veig una cosa.
- Quina?
- La que tu has dit.

JOSEP CAPDEVILA

ROMBE

.
.
.
.
.
.
.
.
.

Sustituir els punts per lletres, de manera que llegides vertical i horitzontalment, donguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª ratlla, part del cos; 3.ª ratlla, nom de dona; 4.ª ratlla, part del cos; 5.ª ratlla, vocal.

ALFRED ALADREN M.

Sol·lucions a l'insertat en el número anterior

A la tarja: *Santa Coloma de Queralt Tarragona.*

A la xarada: *Gi-nes-te-ra.*

Al rombe: *R-mar-ratas-ram-s.*

A la semblança: *En que no tenen dents.*

A la conversa: *Nata.*

Patufistes!

El millor company pel vostre estiu, ES UN BON LLIBRE. No deixeu d'adquirir el quart volum de la «Biblioteca Mon Tresor»

Maria-Eugènia

Novel·la per XAVIER BONFILL (Jordi Català) i no us en penedireu.

En totes les llibreries: Pessetes 1'50

Redacció i Administració: Cardener Casañas, núm. 4. — Impremta: Muntaner, núm. 24

La fal·lera aviatòria dels petits

La mainada que no pogué obtenir ni pagant un aeroplà *sens motor Vilaró* dels que tan gran èxit tingueren en la passada Fira de Mostres els tindran anant a fer llurs compres de **LITISSALS ALSIUS, AIXAROPS i ORXATES** a les botigues de la **SOCIETAT ANONIMA MONEGAL**

Portal de l'Angel, 14, Princesa, 25 i Ronda de Sant Pau, 49

URODONAL

Cura el reuma i evita la obesitat

Les principals manifestacions de l'artrisme són el reuma i la obesitat: dues conseqüències de l'excés d'àcid úric a la sang, de resultats ben desagradables per cert.

Cal, doncs, evitar-les i curar-les.

L'URODONAL, eliminant l'àcid úric, cura el reuma i dissol el greix sense perjudicar l'organisme.

Prengui URODONAL i desapareixeran prompte totes les molèsties.

